

Sygn. akt II W 369/13

(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział II Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Stanisława Kwapińska

przy udziale oskarżyciela publicznego ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 12 czerwca 2014 r., 22 sierpnia 2014r., 28 listopada 2014r., 20 stycznia 2015r.

sprawy **M. I. (I.) z d. P.**

córki T. i H. zd. (...)

ur. (...) w Ż.

obwinionej o to, że

w dniu 12 października 2013 r. o godz. 13.30 w R. na ul. (...) kierując samochodem osobowym m-ki V. o nr rej. (...) wykonując manewr skrętu w lewo nie upewniła się co do możliwości wykonania tego manewru i uderzyła w wyprzedzający ją samochód m-ki P. o nr rej. (...), czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.;

orzeka:

I. uznaje obwinioną **M. I.** za winną tego, że w dniu 12 października 2013 r. o godz. 13.30 w R., na ul. (...), kierując samochodem osobowym m-ki V. o nr rej. (...) i wykonując manewr skrętu w lewo, nie upewniła się co do możliwości bezpiecznego wykonania tego manewru, doprowadzając do zderzenia z samochodem m-ki P. o nr rej. (...), którego kierujący wykonywał manewr wyprzedzania jej pojazdu, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza jej karę grzywny w wysokości 400 zł (czterystu złotych);

II. na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. i § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 15 października 2001 r.) obciąża obwinioną **M. I.** kosztami postępowania, a w tym zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania i na podstawie art. 21 ust. 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierza jej opłatę w kwocie 40 zł.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W godzinach popołudniowych 12 października 2013r. obwiniona M. I., udała się w swoim samochodem m-ki V. o nr rej. (...), do miejscowości R. w celu zakupienia lodówki. Obwinionej towarzyszyła córka D. I., która zajmowała miejsce pasażera obok kierowcy.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia obwinionej M. I., k. 10, 24v – 25,

częściowo zeznania świadka D. I., k. 6, 65.

W R. M. I. przejechała przez całą miejscowość wypatrując mężczyzn, z którym była umówiona w sprawie zakupu. Następnie zawróciła samochód i jadąc ulicą (...) od strony miejscowości B. skierowała się do centrum wsi.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia obwinionej M. I., k. 10, 24v – 25,

częściowo zeznania świadka D. I., k. 6, 65.

Po drodze M. I. doszła do wniosku, że musi się udać w przeciwnym kierunku. Obwiniona zwolniła prędkość prowadzonego przez siebie samochodu do około 25 km/h, szukając dogodnego miejsca, w które mogłaby wykonać manewr zawracania.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia obwinionej M. I., k. 10, 24v – 25,

częściowo zeznania świadka D. I., k. 6, 65.

W tym czasie do pojazdu M. I. zbliżył się samochód m-ki P. (...) o nr. rej. (...), jadący ulicą (...) od strony B.. Pojazd ten prowadził J. K.. Wraz z nim w aucie podróżowała jego żona I. K., która zajmowała miejsce pasażera obok kierowcy. Ponadto z tyłu samochodu w części ładunkowej siedzieli jego dwaj synowie i pracownik J. H..

Dowód:

zeznania świadka J. K., k. 4, 26,

zeznania świadka I. K., k. 8, 26v – 27,

zeznania świadka J. H., k. 27.

J. K. jadąc przez pewien czas za autem obwinionej, postanowił je wyprzedzić z uwagi na jego niską prędkość. W tym celu włączył w swoim pojeździe lewy kierunkowskaz, a następnie zjechał na lewą część jezdni, przyspieszając do około 40 km/h.

Dowód:

zeznania świadka J. K., k. 4, 26,

zeznania świadka I. K., k. 8, 26v – 27,

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych mgr inż. D. K., k. 68 – 85 oraz nośnik z zapisu – koperta, k. 98.

W momencie gdy samochód m-ki P. zbliżał się do pojazdu obwinionej, ta włączyła lewy kierunkowskaz i z prędkością około 15-20 km/h rozpoczęła skręt w lewo, chcąc wjechać na drogę gruntową obok kościoła.

Dowód:

zeznania świadka J. K., k. 4, 26,

zeznania świadka I. K., k. 8, 26v – 27,

częściowo wyjaśnienia obwinionej M. I., k. 10, 24v – 25,

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych mgr inż. D. K., k. 68 – 85 oraz nośnik z zapisu – koperta, k. 98.

J. K. widząc manewr samochodu m-ki V. zaczął hamować i skręcił kierownicą, zjeżdżając praktycznie z jezdni na lewe pobocze. Mimo to nie udało mu się uniknąć zderzenia z samochodem prowadzonym przez M. I..

Dowód:

zeznania świadka J. K., k. 4, 26,

zeznania świadka I. K., k. 8, 26v – 27,

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych mgr inż. D. K., k. 68 – 85 oraz nośnik z zapisu – koperta, k. 98.

W pierwszej fazie zderzenia samochód m-ki P. otarł się prawą boczną powierzchnią przedniego zderzaka o lewą boczną powierzchnię przedniego zderzaka samochodu m-ki V., co spowodowało jego zerwanie z zaczepów. Kąt zderzenia mieścił się w zakresie 10 – 30 stopni. W drugiej fazie zderzenia, w wyniku dalszego skrętu samochodu m-ki V., nastąpił kontakt przedniej części jego lewego boku, z tylną częścią prawego boku samochodu m-ki P.. Na boku P. powstały głębokie rysy od krawędzistych elementów znajdujących się w miejscu zerwanego zderzaka samochodu m-ki V..

Dowód:

dokumentacja fotograficzna, k. 56 – 63,

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych mgr inż. D. K., k. 68 – 85 oraz nośnik z zapisu – koperta, k. 98.

W wyniku zderzenia samochód m-ki V. przemieścił się do przodu i w prawo, zatrzymując się po około 3m za miejscem pierwszego zderzenia, natomiast samochód m-ki P. zjechał w całości na lewe pobocze, zatrzymując się po około 8m za miejscem zdarzenia.

Dowód:

dokumentacja fotograficzna, k. 56 – 63,

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych mgr inż. D. K., k. 68 – 85 oraz nośnik z zapisu – koperta, k. 98,

zeznania świadka P. N., k. 7, 64v – 65,

zeznania świadka P. M., k. 65v – 66,

Zderzenie pojazdów prowadzonych przez M. I. i J. K. miało miejsce około godz. 13.30, na prostym odcinku drogi w obszarze zabudowanym, gdzie dozwolona prędkość jazdy wynosiła 50 km/h. Wyprzedzanie w miejscu kolizji było dozwolone, szerokość jezdni wynosiła ok. 5 metrów. W czasie zdarzenia widoczność była dobra, bez opadów atmosferycznych.

Dowód:

zeznania świadka J. K., k. 4, 26,

zeznania świadka I. K., k. 8, 26v – 27,

częściowo wyjaśnienia obwinionej M. I., k. 10, 24v – 25,

częściowo zeznania świadka D. I., k. 6, 65,

dokumentacja fotograficzna, k. 56 – 63,

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych mgr. inż. D. K., k. 68 – 85 oraz nośnik z zapisu – koperta, k. 98.

W wyniku zderzenia w samochodzie m-ki V. o nr rej. (...) doszło do: zarysowania i płytkiego zagięcia na lewych przednich drzwiach na wysokości lewego zewnętrznego lusterka, pogięcia lewego przedniego błotnika oraz jego zarysowania i przetarcia, zerwania przedniego zderzaka z mocowania i oddzielenia go od pojazdu, rozbicia klosza lewego przedniego kierunkowskazu.

Dowód:

dokumentacja fotograficzna, k. 56 – 63,

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych mgr. inż. D. K., k. 68 – 85 oraz nośnik z zapisu – koperta, k. 98,

częściowo wyjaśnienia obwinionej M. I., k. 10, 24v – 25,

notatka urzędowa z dnia 12.10.2013r., k. 3.

W samochodzie m-ki P. (...) o nr rej. (...) powstały natomiast zagięcia, zarysowania i przetarcia powłoki lakierniczej na niemal całej długości prawego boku.

Dowód:

zeznania świadka J. K., k. 4, 26,

zeznania świadka P. N., k. 7, 64v – 65

dokumentacja fotograficzna, k. 56 – 63,

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych mgr. inż. D. K., k. 68 – 85 oraz nośnik z zapisu – koperta, k. 98,

notatka urzędowa z dnia 12.10.2013r., k. 3.

M. I. ma 42 lata, jest mężatką, posiada jedno dziecko. Obwiniona zajmuje się rolnictwem, pozostaje na utrzymaniu męża. Nie była karana sędownie za przestępstwa.

Dowód:

wyjaśnienia obwinionej M. I., k. 10, 24v – 25,

informacja z Krajowego Rejestru Karnego, k. 12.

Obwiniona M. I. w toku całego postępowania nie przyznała się do zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że w sposób prawidłowy upewniła się co do możliwości wykonania skrętu w lewo, jak też sygnalizowała ten manewr kierunkowskazem. Wg obwinionej wyłączną odpowiedzialność za zaistniałą kolizję ponosi J. K., który wyprzedzał jej pojazd z niewłaściwej strony.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie sąd oparł się na zeznaniach świadka J. K., uznając je za w pełni wiarygodne. Zajmując powyższe stanowisko sąd miał na uwadze w pełni spójny i konsekwentny charakter opisu zdarzenia przez świadka, który dodatkowo znajdował potwierdzenie m.in. w treści opinii biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych mgr. inż. D. K.. Zdaniem sądu poszczególne okoliczności podane przez świadka składają się na w pełni logiczny opis zdarzenia z dnia 12 października 2013r., jak też odpowiadają zasadom doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania.

Jako zasługujące na uwzględnienie sąd ocenił również zeznania świadków I. K., P. N. oraz P. M., którzy przedstawili wiarygodne relacje, opisując znane im okoliczności zaistniałego zdarzenia. Z kolei zeznania złożone przez J. H., nie były przydatne dla sądu, z uwagi brak wiedzy świadka co do okoliczności kolizji drogowej stanowiącej przedmiot rozpoznania w sprawie.

W zakresie dokonanych ustaleń faktycznych, sąd oparł się ponadto na dowodach o charakterze materialnym, wymienionych w pierwszej części uzasadnienia. Sąd dał im wiarę jako w pełni wypełniającym wymogi stawiane takim dowodom oraz nie znajdując żadnych podstaw do podważenia ich wiarygodności. Odnosząc się do uzyskanej opinii biegłego D. K., sąd stwierdził, że jest ona pełna, jasna i czytelna, zaś jej wnioski końcowe, znajdują oparcie w dokonanej przez biegłego analizie okoliczności sprawy.

Dokonując oceny wyjaśnień złożonych przez obwinioną M. I., sąd dał im wiarę jedynie w takim zakresie, w jakim pokrywały się one z dowodami uznanymi przez sąd za wiarygodne, uznając je w pozostałej części wyłącznie za wyraz przyjętej przez nią linii obrony. Zajmując powyższe stanowisko sąd miał na uwadze przede wszystkim to, że relacja obwinionej pozostawała w sprzeczności ze spójnymi i konsekwentnymi zeznaniami świadka J. K.. Ponadto podnoszone przez nią okoliczności nie znalazły pokrycia w przebiegu kolizji, ustalonym przez biegłego D. K.. Zgodnie bowiem ze wskazaniem biegłego w momencie rozpoczęcia przez M. I. skrętu w lewo, pojazd m-ki P. (...) znajdował się już na lewej części jezdni, wykonując manewr wyprzedzania. Tym czasem obwiniona konsekwentnie wskazywała na to, że patrząc w lusterka nie widziała aby była wyprzedzana przez samochód jadący z tyłu. Odmawiając częściowo wiary obwinionej sąd miał wreszcie na uwadze szereg rozbieżności w jej wyjaśnieniach, jak też w znacznej mierze ich nielogiczny charakter. Powyższe dotyczyło przede wszystkim określenia odległości w jakiej miał za nią jechać samochód J. K., gdy po raz ostatni widziała go w lusterku, jak również określenia czasu przez który miała mieć ona włączona kierunkowskaz w pojeździe, co określiła na dwie minuty.

Podobnie jak wyjaśnienia obwinionej sąd ocenił również zeznania świadka D. I., odmawiając im wiary w zakresie w jakim podawane przez nią okoliczności nie dawały się pogodzić z zeznaniami świadka J. K. oraz treścią opinii biegłego D. K..

Dokonując oceny przedstawionych powyżej dowodów sąd uznał, że sprawstwo i wina M. I. w zakresie przypisanego jej czynu nie budzą jakichkolwiek wątpliwości. Zachowanie obwinionej wypełniało znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. M. I., prowadząc samochód m-ki V. i wykonując manewr skrętu w lewo, poza skrzyżowaniem dróg, nie dochowała ciężącego na niej z mocy art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym obowiązku zachowania

szczególnej ostrożności. W wyniku tego doprowadziła do zderzenia z samochodem J. K. m-ki P., który wykonywał manewr jej wyprzedzania, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W takiej sytuacji, w jakiej znalazła się M. I., ciążyła na niej powinność odpowiedniego zwielokrotnienia uwagi oraz należytej obserwowania sytuacji ruchowej na drodze, aby nie stworzyć zagrożenia bezpieczeństwa dla innych uczestników ruchu. Analiza zaistniałego zdarzenia, a w tym przede wszystkim okoliczności ustalone w opinii biegłego D. K., jednoznacznie pozwalają stwierdzić, że M. I. nie upewniła się w sposób dostateczny czy może bezpiecznie wykonać skręt w lewo. Gdyby bowiem obwiniona bezpośrednio przed rozpoczęciem manewru spojrzała w lusterka wsteczne, zauważyłaby, że jadący za nią samochód m-ki P. rozpoczął manewr jej wyprzedzania, jadąc lewą częścią jezdni. W takiej sytuacji powinna ona ustąpić mu pierwszeństwa przejazdu, powstrzymując się przed wykonaniem skrętu. Ustalając naruszenie przez M. I. ciężącego na niej obowiązku, wskazać należy, że sam fakt włączenia przez nią kierunkowskazu nie zwalniał jej z nakazu obserwacji sytuacji ruchowej. Jednocześnie sąd opierając się na zeznaniach świadka J. K. uznał, że obwiniona nie włączyła kierunkowskazu odpowiednio wcześniej, a nastąpiło to dopiero bezpośrednio przed wykonaniem przez nią skrętu w lewo. Za powyższym przemawiają poniekąd wyjaśnienia samej obwinionej, która odnosząc się do wskazanej kwestii wskazała, iż przejechała z włączonym kierunkowskazami tylko odcinek około 10 m, co nie może podlegać ocenie jako zasygnalizowanie zawczasu zamiaru zmiany kierunku jazdy.

Czyn obwinionej był zawiniony, nie zachodziły okoliczności wyłączające bezprawność ani winę.

Sąd wymierzając obwinionej M. I. karę za popełnione wykroczenie, miał na uwadze dyrektywy określone w art. 33 § 1 i 2 k.w., uwzględniając w szczególności stopień naruszenia przez obwinioną zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, oraz konsekwencje jakie z tego wynikły. Mając na uwadze wskazane okoliczności, sąd za karę adekwatną do czynu obwinionej uznał karę grzywny w wysokości 400 zł i karę tę jej wymierzył.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. sąd obciążył obwinioną kosztami postępowania, a w tym zasądził od niej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania – zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001r. w sprawie zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. 2001r. nr 118, poz. 1269). Ponadto sąd wymierzył obwinionej opłatę na podstawie art. 21 ust. 2 w zw. z art. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (DzU z 1973 r. Nr 27 poz 152 ze zm.) w kwocie 40 złotych.

SSR Radosław Gluza